

Η ΚΑΡΟ ΒΑΛΙΤΣΑ

επειδή

- η γνώση είναι δύναμη στον αγώνα για μια καλύτερη ζωή, στον αγώνα για μια άλλη κοινωνία·
- ως εργαζόμενοι έχουμε ανησυχίες, προβληματισμούς, ιδέες, οράματα·
- ως εργαζόμενοι στο χώρο του βιβλίου ζούμε τόσο κοντά στον κρυμμένο θησαυρό των τυπωμένων σελίδων·
- έχουμε άποψη για το τι εκδίδεται, πώς εκδίδεται, πώς διακινείται και τι διαβάζεται·
- το βιβλίο δεν μπορεί να είναι εμπόρευμα, πρέπει να είναι κοινωνικό αγαθό·
- ο αναγνώστης δεν μπορεί να είναι καταναλωτής, πρέπει να είναι εραστής του βιβλίου·
- η κοινωνία χωρίς αφεντικά για την οποία παλεύουμε θα είναι ταυτόχρονα μια κοινωνία χωρίς διευθυντές, θα είναι μια κοινωνία όπου ο χώρος του βιβλίου, όπως και όλοι οι τομείς της παραγωγής, θα αυτοδιευθύνεται από τους ίδιους τους εργαζομένους...

γι' αυτό... «ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ»

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

Καλλιδρομίου 30 - 11473 Αθήνα • Τηλ.: 210 3818840

<https://ekdoseisynadelfwn.wordpress.com> • syneditions@gmail.com

Η αναπαραγωγή είναι ελεύθερη για μη εμπορικούς σκοπούς,
με παράκληση να αναφέρονται οι πηγές.

ISBN 978-960-9797-58-0

Μαρία Ουζούνη

Η καρό βαλίτσα

Νουάρ μυθιστόρημα

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

Αθήνα 2016

«ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΥ»

[...] Ωστόσο, το μεγάλο ερώτημα συνεχίζει να πλανιέται πάνω από τα σπίτια της Δροσοπηγής, κλειστά από το κρύο και τον φόβο. Ποιος σήκωσε το δολοφονικό του χέρι ενάντια σε έναν ανυπεράσπιστο ηλικιωμένο ογδόντα ενός χρονών; Και η αστυνομία; Τι έκανε η αστυνομία; Κατά την προσφιλή της τακτική, αναζήτησε τον εγκληματία στους «συνήθεις υπόπτους» μετανάστες. Κατηγόρησε ως ύποπτο για τη δολοφονία έναν φουκαρά βουλγαρικής καταγωγής, ο οποίος τα τελευταία τρία χρόνια ζει και εργάζεται στο χωριό. Έναν άνθρωπο τον οποίο όλο το χωριό εγκωμιάζει για την τιμότητα και την εργατικότητα του.

Η υπόθεση, ωστόσο, ξεφεύγει από τα στενά καθημερινά όρια της κλειστής κοινωνίας του χωριού. Οι ιδιαίτερες συνθήκες των ημερών, εξαιτίας της γιορτής των Μπαμπούγερων, περιπλέκουν και δυσκολεύουν τη διαλεύκανση του φόνου. Το πλήθος του κόσμου που είχε συρρεύσει στο χωριό για το πανηγύρι έγινε ασπίδα προστασίας του φονιά, ο οποίος μπορούσε να κυκλοφορεί άφοβα, ξένος ανάμεσα σε ξένους, και ίσως μασκαρεμένος ανάμεσα σε δεκάδες ομοίους.

Η ταυτότητα του θύματος είναι ένας επιπλέον γρίφος για τις έρευνες. Τι προόδους έκανε η αστυνομία προς αυτή την κατεύθυνση;

12 Γενάρη
Για την εφημερίδα Πρωινή
Ανδρέας Νάσιος

6 Γενάρη

Ανοίγει τα μάτια του και βλέπει σκοτάδι. Δεν έχει νόημα να κοιτάξει το ρολόι για να διαπιστώσει πως αργεί πολύ το ξημέρωμα. Και είναι ανώφελο να ανάψει το φως για να ξεφύγει από τις βασιανιστικές σκέψεις.

Τον τελευταίο καιρό όλο και πιο συχνά νιώθει τον κύκλο της ζωής του να στενεύει γύρω του. Αισθάνεται τον χρόνο να πέφτει βαρύς πάνω σε ό,τι έχει απομείνει από τη ζωή του και θύμησες παλιές σαν φαντάσματα τον ζώνουν από παντού. Έπειτα από πενήντα χρόνια απουσίας απ' αυτή τη χώρα, ακόμα δεν μπορεί να εξηγήσει για ποιον λόγο επέστρεψε στη γενέθλια γη.

Ξαφνικά, πριν από τρία χρόνια, συνειδητοποίησε πως δεν έβρισκε ικανοποίηση στη ζωή του, ξυπνούσε το πρωινά και με τρόπο αναλογιζόταν πώς θα περνούσε η καινούργια μέρα. Καθισμένος σε μια πολυθρόνα περνούσε τις ώρες του αμίλητος, αδιάφορος σε ό,τι γινόταν γύρω του και ο νους του όλο και πιο συχνά πήγαινε προς τα πίσω, στον τόπο του, στους δικούς του. Μια θύμηση, ένα πρόσωπο, μετατρέποταν σε μαγικό κλειδί το οποίο του άνοιγε ξεχασμένα γεγονότα, λησμονημένα πρόσωπα. Σιγά σιγά, μέρα με τη μέρα, γιγάντωνε η επιθυμία της επιστροφής, αφέθηκε να πλανευτεί από την ιδέα πως κάποιος θα τον περίμενε. Αυτός που ποτέ δεν είχε επιτρέψει στον εαυτό του να παρασυρθεί από συναισθήματα, με χαρά πλέον κυριεύτηκε από τη νοσταλγία.

Εκείνη τη μέρα που πήρε την απόφαση να επιστρέψει προβλεπόταν ήλιος, αυξημένη υγρασία και καταραρακτώδης βροχή. Μια συνηθισμένη καλοκαιρινή μέρα για την τροπική Βραζιλία, δίχως εκπλήξεις.

Με ανέλπιστο ενθουσιασμό μάζεψε ό,τι χωρούσε σε μια βαλίτσα, χαιρέτησε τους λίγους γείτονες που βρίσκονταν στις αυλές τους

και μπήκε σε τροχιά επιστροφής. Δεν είπε σε κανέναν τίποτα, δεν ήθελε κανείς να τον αποσπάσει από την απόφασή του. Περνώντας από το σπίτι της Ζαναΐνας επιτάχυνε το βήμα του για να αποφύγει μια συνάντηση μαζί της. Όμως η μαύρη μάντισσα ήταν εκεί και τον περίμενε. Ήταν στηριγμένη στο περβάζι του παραθύρου της, ντυμένη με το ίδιο λουλουδάτο φόρεμα όπως πάντα, τίποτα δεν γινόταν στη γειτονιά χωρίς να το γνωρίζει. Η Ζαναΐνα είχε μια ξεχωριστή ικανότητα να μαντεύει το κακό και πολλοί απέφευγαν να τη συμβουλευτούν για το μέλλον. Ο ηλικιωμένος συνέχισε τον δρόμο του και ο βηματισμός του δεν έχασε τον ρυθμό του όταν άκουσε πίσω από την πλάτη του τη βραχνή της φωνή. *Έριξα τα μπούζια για σένα, κύριε Δημήτρη. Την παύση στα λόγια της ακολούθησε ο χρησμός: Το πεπρωμένο σου σε περιμένει εκεί που πας.*

Αι στα κομμάτια, παλιομάγισσα! μονολόγησε καθώς απομακρυνόταν. Δεν φοβόταν το πεπρωμένο του, ήταν βέβαιος πως γύριζε σε ασφαλές λιμάνι.

Τι πλάνη! Όταν επέστρεψε στη γενέθλια γη τίποτα δεν του ήταν γνώριμο, τίποτα δεν ήταν όπως το είχε φανταστεί.

Γρήγορα ο ενθουσιασμός έδωσε τη θέση του στην απογοήτευση και δεν άργησε να κυριευτεί από λύπη για τον εαυτό του, γι' αυτό τον γέρο που έσερνε, για τη μοναξιά που τον ακολουθούσε.

Ήρθε με προσμονή να βρει ίσως μια μάνα στην εικόνα της πατρίδας που είχε πλάσει και συνάντησε μια άγνωστη μητριά με την οποία ήταν υποχρεωμένος να συγκατοικήσει.

Προσπάθησε να πιαστεί από παλιές θύμισες και από ξεχασμένα πρόσωπα, να μπαλώσει πάνω τους τη ζωή του, αλλά ήταν μάταιο. Έπειτα από πενήντα χρόνια απουσίας εξακολουθούσε να είναι μόνος, σιωπηλός μέσα στους λησμονημένους ήχους της μητρικής του γλώσσας, απομονωμένος σ' αυτό το χωριό όπου επέλεξε να περάσει τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του.

Και είναι δυο βράδια τώρα που δεν μπορεί να ησυχάσει από τα κουδούνια που ακούγονται σε όλο το χωριό! Χτυπάνε ασταμάτητα, τον αναστατώνουν, ανασκαλεύουν παλιά γεγονότα, απωθημένα και φυλακισμένα από μια ταφόπλακα πενήντα χρόνων. Δεν μπορεί να τα συγκρατήσει, σαν χείμαρρος ξεφεύγουν και περιφέρονται μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο:

Μια κοπέλα που τρέχει σε έναν κακοφωτισμένο δρόμο του Σάο Πάολο, ένα κορίτσι που βάφει κόκκινα τα κίτρινα χρυσάνθεμα μπροστά στο σπίτι της.

«ΜΠΑΜΠΟΥΓΕΡΑ»

7 Γενάρη

Ο στριγκός θόρυβος σταματημό δεν είχε. Αν κάποια στιγμή απομακρυνόταν, γρήγορα επέστρεφε με μεγαλύτερη ένταση σαν χείμαρρος, σε παρέσερνε και μπερδεύσουν ανάμεσα σε χάλκινους ήχους κουδουνιών, σε γκρίζες στάχτες και σε τολμηρά πειράγματα στους δρόμους της Δροσοπηγής. Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος κανείς δεν ήξερε να πει με σιγουριά πότε άρχισαν να ακούγονται οι ήχοι των κουδουνιών δειλά και μοναχικά μέσα στα σπίτια, σαν τα όργανα της ορχήστρας που οι μουσικοί κουρντίζουν και μελετούν για βδομάδες. Όμως όλα έπρεπε να είναι έτοιμα την παραμονή των Φώτων. Τα μεγάλα κουδούνια γεμμένα στο πάτωμα, οι διονυσιακές μάσκες ακουμπισμένες στον τοίχο, σε αναμονή της μεγάλης τριήμερης συναυλίας, θα λέγαμε της μεγάλης μάχης...

«Καλό μου φαίνεται το άρθρο», σχολίασε ο διευθυντής της εφημερίδας Πρωινή απευθυνόμενος στον Γιώργο, ο οποίος, ανάμεσα

στα πολλά και διάφορα καθήκοντα, ήταν και ο φωτογράφος της εφημερίδας.

«Ωστόσο, θα προτιμούσα να έχει έναν αέρα ρεπορτάζ. Πες του Ανδρέα να επισκεφτεί το χωριό και να μιλήσει με κανέναν άνθρωπο, ας αναφέρει και μερικά ονόματα. Να μη φαίνεται πως το βγάλαμε από τη ναφθαλίνη. Αλήθεια, πού είναι ο Ανδρέας, δεν ήρθε ακόμη;»

«Μου είπε πως θα έρθει μετά το μεσημέρι. Θα τον ενημερώσω πάντως για τις υποδείξεις σας».

«Όπως θα φεύγεις, πες και στην κυρά Ελπινίκη να μου φτιάξει έναν άλλον καφέ, αυτός έχει κρυώσει».

Ο διευθυντής συνέχισε να διαβάζει το άρθρο με τον τίτλο «Μπαμπούγερα», το οποίο είχε γράψει ο Ανδρέας για το φύλλο της επόμενης μέρας.

... Το έθιμο καταγράφεται ως κατάλοιπο της λατρείας του Διονύσου, η οποία ήταν αρκετά διαδεδομένη στη Δυτική Θράκη. Οι Σάτυροι, πιστοί σύντροφοι του θεού και ακόλουθοι στο γλέντι και στο μεθοκόπι, είναι οι σημερινοί Μπαμπούγεροι, τραγόμορφοι και αυτοί σαν τους μακρινούς τους πρόγονους...

Η άποψη ότι το έθιμο των Μπαμπούγερων στη Δροσοπηγή χάνεται στο βάθος του χρόνου τα τελευταία χρόνια έχει αποκτήσει ισχυρή βάση μετά την αποκάλυψη του ιερού του Διονύσου λίγο έξω από το χωριό...

Το καθετί στη μεταμόρφωση των Μπαμπούγερων έχει συμβολικό χαρακτήρα. Η τραγόμορφη μάσκα εμπεριέχει τη δύναμη για ζωή και η καμπούρα στην πλάτη συμβολίζει τη γριά Μπάμπω, μαμή και σημαντικό πρόσωπο στις παλαιότερες κοινωνίες. Τέλος, ο στριγκός και ακατάπαστος ήχος των κουδουνιών επιδιώκει ν' αναστατώσει τη φύση, να την ξυπνήσει.

Η αυλαία της τριήμερης γιορτής των Μπαμπούγερων πέφτει στην πλατεία του χωριού με την αρπαγή της νύφης πριν τον

γάμο και την επιστροφή της λίγο αργότερα. «Τελετουργία» που μας παραπέμπει σε παλιές δοξασίες γονιμοποίησης της φύσης...

Ο Ανδρέας εκείνη την ώρα βρισκόταν στον δρόμο της επιστροφής από τη Θεσσαλονίκη. Ασυναίσθητα έστριψε σ' έναν χωματόδρομο που οδηγούσε στη θάλασσα. Μόλις είχε αποχαιρετήσει την κοπέλα του και ήθελε να καθυστερήσει την επιστροφή του σε μια καθημερινότητα όπου η Ελένη θα ήταν απύσχα. Δέκα χρόνια ζούσαν μαζί και τα δύο τελευταία η σχέση τους είχε μετατραπεί σε μια ασφυκτική ρουτίνα. Και όσο δεν αντιμετώπιζαν τα αδιέξοδά τους, τόσο υπέβασκε και τρεφόταν το ανικανοποίητο στη σχέση τους.

Όταν η Ελένη τού ανακοίνωσε πως είχε πάρει μια υποτροφία και θα έφευγε για έναν χρόνο στην Ισπανία, ο Ανδρέας αισθάνθηκε εγκαταλειμμένος. Οι διαβεβαιώσεις της πως τον αγαπούσε και πως δεν ήθελε να χωρίσουν δεν τον παρηγορούσαν. Θα ήταν δύσκολο να απαλλαγεί από το σαράκι της αμφιβολίας.

Ωστόσο, αν ήθελε να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του, δεν μπορούσε παρά να της δώσει δίκιο, να θαυμάσει το κουράγιο της, να ξεκολλήσει από τη σιγουριά, ν' αναζητήσει το άγνωστο.

Με δική του ευθύνη είχε ξεμείνει να περιφέρεται στα ίδια μέρη, παγιδευμένος στους ίδιους δρόμους της μικρής πόλης, σαν τον απόμαχο της ζωής που έπειτα από πολλά που είδε και έζησε είχε φτάσει στο τέλος του ταξιδιού και είχε αποσυρθεί.

Άρχισε να ψιχαλίζει, η θάλασσα κι η στεριά δεν ξεχώριζαν τυλιγμένες μέσα στο σύννεφο. Κι αυτός, κρυμμένος θαρρείς μέσα στον υδάτινο μανδύα, δεν ήταν σίγουρος αν η υγρασία που κυλούσε στα μάγουλά του ήταν βροχή ή δάκρυα.

7 Γενάρη

Την ίδια ώρα στο γυμνό και παγωμένο πάρκο της πόλης ένας ηλι-
κιωμένος περπατάει και δεν δείχνει να βιάζεται. Χαζεύει τα νε-
ρά που τρέχουν κάτω από μικρά γεφύρια, το άδειο σιντριβάνι. Το
χριστουγεννιάτικο σκηνικό που είχαν στήσει σε μια γωνιά του πάρ-
κου τελειώνει άδοξα. Μετά τη χθεσινή βροχή, τα ψεύτικα χιόνια
ανακατώθηκαν με τις λάσπες και τα χρώματα έχασαν την εφή-
μερη λάμψη τους. Ακούει κάποιον να τον φωνάζει.

«Κύριε Μυλωνά!» Γυρίζει. Ήταν ο υπάλληλος του ξενοδοχείου.

«Ξεχάσατε αυτό τον φάκελο πάνω στο τραπέζι! Σκέφτηκα ότι
μπορεί να τον χρειάζεστε». Ευχαρίστησε τον νεαρό, έβαλε τον φά-
κελο στην εσωτερική τσέπη του παλτού και έπαψε να ονειροπο-
λεί. Συγκεντρώθηκε στον πραγματικό λόγο για τον οποίον είχε
φθάσει μέχρι εκεί. Για εκείνον το ταξίδι θα τελείωνε σύντομα, ήταν
θέμα ωρών. Τα χέρια του αφηρημένα χώθηκαν στις τσέπες του
παλτού, όχι τόσο για να τα ζεστάνει όσο για να κρύψει το τρέ-
μουλο της αδημονίας. Το αριστερό αγγίζει το κουτί με τα χάπια
για την καρδιά και του άλλου χεριού τα δάχτυλα παίζουν με κά-
τι σκληρό και παγωμένο. Επιταχύνει το βήμα του και μπαίνει σε
ένα ταξί από την κοντινή πιάτσα.

«Πού πάμε, πατριώτη;»

«Στη Δροσοπηγή».

«Πηγαίνεις για το καρναβάλι;»

«Έχει καρναβάλι;»

«Φαίνεται πως δεν είσαι από εδώ».

«Δεν είναι νωρίς για τις Απόκριες;» αναρωτήθηκε φωναχτά.

«Είναι τα Μπαμπούγερα. Ντύνονται με κατσίκισια τομάρια,
κρεμάνε και βαριά κουδούνια τράγων γύρω από τη μέση τους και
αμολιούνται στους δρόμους για τρεις μέρες. Ξεκίνησαν χθες, των
Θεοφανίων, και το πρόγραμμα λέει πως θα τελειώσουν αύριο το
απόγευμα με τον γάμο».

Ο ταξιτζής μιλούσε και από τον καθρέφτη κοίταζε τον ηλικιωμένο. Κάποια στιγμή, ανήσυχος, γύρισε προς τα πίσω.

«Είσαι καλά, κύριε, να σταματήσω;»

«Όχι, δεν είναι τίποτα, μια ζαλάδα της ηλικίας. Συνέχισε».

Ο Μυλωνάς δεν είχε σκεφτεί πως κάποιο απρόοπτο θα μπορούσε να του χαλάσει τα σχέδια. Ωστόσο, δεν έπρεπε να κάνει πίσω. Ύστερα από χρόνια αναζήτησης, βρισκόταν πολύ κοντά στον άνθρωπο ο οποίος μέσα σε μια νύχτα είχε καταστρέψει τη ζωή πολλών ανθρώπων, μαζί και τη δική του.

Ο Κόλιας ήρθε στην Ελλάδα από τη Βουλγαρία πριν μερικά χρόνια. Εγκαταστάθηκε στη Δροσοπηγή, στο χωριό όπου είχε γεννηθεί ο πατέρας του. Σ' αυτό το χωριό ζούσε το σόι του από πάντα. Όμως, οι αναταραχές και οι πόλεμοι του προηγούμενου αιώνα ανάγκαζαν σε μετακίνηση μαζικά τους ανθρώπους και στον τελευταίο πόλεμο ο παππούς του Κόλια αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τον γενέθλιο τόπο του μαζί την οικογένειά του. Αντίθετα, πολλοί συγγενείς του είχαν παραμείνει στο χωριό και εξακολουθούσαν να ζουν εκεί και να καλλιεργούν τα πατρογονικά χωράφια. Ο Κόλιας δεν ήρθε να διεκδικήσει κομμάτι από την περιουσία του παππού του, ήρθε να γυρέψει δουλειά και δικαίωμα σε μια καλύτερη ζωή.

Στην αρχή ο Κόλιας δεν ήξερε ελληνικά, όμως πολλοί ηλικιωμένοι στο χωριό μιλούσαν τη γλώσσα του. Κατά τη γνώμη του, οι άνθρωποι ήταν καλοί και όσο για δουλειά, δεν έλειπε το μεροκάματο ούτε σ' αυτόν ούτε στη γυναίκα του. Τους παραχώρησαν ένα παρατημένο παλιό σπίτι και ο Κόλιας το συμμόρφωσε σιγά σιγά μαζί με τη γυναίκα του. Τα έφερναν πλέον βόλτα. Ένωθε ικανοποιημένος από τη ζωή του, μιας και ακόμη δεν είχε λησμονήσει τη φτώχεια που είχε αφήσει πίσω του.

Εκείνο το απομεσήμερο του αϊ-Γιαννιού καθόταν στο παράθυρο, έπινε ράθυμα τον καφέ του και κάπνιζε το τσιγάρο του. Αντάλλαζαν καμιά κουβέντα με τη γυναίκα του και χάζευε έξω στον

δρόμο. Ένωθε την ευδαιμονία του χορτάτου και του ζεσταμένου.

«Θα πάω σε λίγο στο σπίτι της θείας Μαρίκας, γιορτάζει ο μπάρμπα Γιάννης. Εσύ δεν θα πας στην πλατεία, μέρα που είναι;» τον ρώτησε η γυναίκα του.

«Μπορεί το βράδυ. Άκου!». Ο θόρυβος πλησίαζε. Τρεις Μπαμπούγεροι κατέβαιναν το στενό και με δυσκολία ισορροπούσαν τα κρεμασμένα στη μέση τους κουδούνια. Ο καθένας κρατούσε από ένα μπαστούνι και ένα σακούλι.

«Έλα να δεις τον θείο Γιώργη, τον βάρεσαν με τη σακούλα και τον γέμισαν στάχτη».

«Η θεία Μαριγώ με είχε συμβουλέψει να μαζεύω τη στάχτη από τη φωτιά που έκαιγε τις γιορτινές μέρες και προχθές, την παραμονή των Φώτων, μου είπε να τη σκορπίσω με το δεξί χέρι γύρω από το σπίτι. Έπρεπε να λέω κάτι λέξεις για να φύγουν λέει τα καλικάντζουρα και για να μην έχει φίδια το καλοκαίρι. Δεν ξέρω αν πιάνει, αλλά καλό είναι να φυλαγόμαστε, κάτι παραπάνω θα ξέρουν κι αυτοί».

«Φυλάνε στάχτη και για τα Μπαμπούγερα. Τη βάζουν σε ένα σακούλι και ρίχνουν στον κόσμο για να διώξουν το κακό».

«Όμως τα Μπαμπούγερα είναι παράξενη συνήθεια, με τρομάζουν», σχολίασε η γυναίκα του.

«Ο παππούς ο συγχωρεμένος έλεγε πως ήταν παλιά συνήθεια, από πάππου προς πάππου».

«Πριν σκοτεινιάσει πήγαινε να δώσεις μερικά αυγά στον κυρ Δημήτρη που μου γύρεψε. Αλήθεια, πώς τον λένε στο επώνυμο;»

«Βασιλειάδη. Το ξέρω από τους λογαριασμούς που του πηγαίνω καμιά φορά».

«Πριν έρθει εδώ, ζούσε στη Βραζιλία;»

«Ναι. Δεν θυμάσαι που το σχολίαζε ο κόσμος πριν έναν χρόνο περίπου;»

«Μου φαίνεται παράξενος άνθρωπος. Δεν έχει πολλές κουβέντες με τους ανθρώπους!» σχολίασε.

«Δεν βαριέσαι, ξένος είναι και αυτός», της απάντησε στωικά την ώρα που έφευγε.

Ο Κόλιας πήγαινε από την άκρη του χωριού, απέφευγε να ανακατωθεί με τον κόσμο. Οι καθημερινές ασχολίες τον έφερναν πιο κοντά με τους συγχωριανούς, ήταν ένας δικός τους. Στις γιορτές, όμως, δυσκολευόταν να απαλλαγεί από τη σεμνότητα του μουσαφίρη. Και όταν πριν από καιρό μερικοί κακόβουλοι προσπάθησαν να τον ταπεινώσουν επειδή ήταν ξένος, βρέθηκαν πολλοί περισσότερο που τον υποστήριξαν. Όμως, ύστερα από εκείνο το γεγονός απέφευγε τις μεγάλες συναθροίσεις, φυλαγόταν από τους μεθυσμένους.

Ο Κόλιας μπήκε στο στενό όπου βρισκόταν το σπίτι του κυρ Δημήτρη. Απέφυγε δυο Μπαμπούγερους που έρχονταν προς τη μεριά του, μην του σπάσουνε τα αβγά κατά λάθος. Ύστερα συνέχισε μέχρι το σπίτι.

7 Γενάρη

Όταν ο Ανδρέας έφτασε σπίτι του, είχε ήδη νυχτώσει. Από μια πλαστική σακούλα έβγαλε ένα μπουκάλι ούισκι και το ακούμπησε στο τραπέζι.

Κατευθύνθηκε προς τη γωνιά όπου έχει τους δίσκους και ξεχώρισε το «Κονσιέρτο δε Αρανχουέζ» του Ισπανού Χοακίν Ροντρίγο και το έβαλε να παίξει. Περιφερόταν στο διαμέρισμα αδιάφορος για τα χτυπήματα του τηλεφώνου. Το άφησε να χτυπάει μέχρι που ακούστηκε ο ήχος του τηλεφωνητή και η φωνή του Γιώργου, του συναδέλφου δημοσιογράφου από την εφημερίδα.

Πού στα κομμάτια είσαι, ρε Ανδρέα, σε ψάχνω όλη τη μέρα. Θα περάσω αύριο το πρωί να σε πάρω να πάμε στη Δροσοπηγή.

Το αφεντικό...

Δεν άκουσε τη συνέχεια του μηνύματος, το σπίτι πλημμύρισε από τη «συνομιλία» της κιθάρας του Πάκο ντε Λουτσία με το αγγλικό κόρνο στο «αντάτζιο» του έργου. Αφηρημένος πάτησε το κουμπί του τηλεφωνητή για να ακούσει τα μηνύματα, όπως έκανε κάθε φορά που επέστρεφε στο σπίτι. Αμέσως το μετάνιωσε επειδή απόψε δεν ήταν μια συνηθισμένη επιστροφή. Ανάμεσα στα στριφογυρίσματα της κιθάρας διέκρινε γνωστές του φωνές. Ο ένας ήταν ο Γιώργος, ο οποίος του επαναλάμβανε για το ρεπορτάζ που έπρεπε να κάνει στη Δροσοπηγή για τους Μπαμπούγερους, ο άλλος ήταν ο ξάδερφός του ο Γιάννης, που αν κατάλαβε καλά τον καλούσε σπίτι του. Α, ναι. Σήμερα ήταν του αϊ-Γιαννιού. Και το τελευταίο μήνυμα.

Ανδρέα, είμαι Αθήνα, σε λίγο φεύγει το αεροπλάνο για Μαδρίτη, σιωπή, προσπαθώ να σε πάρω στο κινητό, το έχεις κλειστό, σιωπή, δεν ξέρω αν θα βοηθήσει να σου επαναλάβω ότι σ' αγαπώ...

Προσπάθησε να αγνοήσει τη θλιμμένη όσο και αποφασιστική είσοδο των βιολιών σε πρώτο πλάνο. Πήρε το μπουκάλι και έριξε μια γενναία δόση ούισκι στο ποτήρι του. Ήταν τελείως άμαθος από ποτά. Αυτό μάλιστα το είχε αγοράσει από ένα φιλικατζίδικο που βρήκε στον δρόμο του. Η συμπεριφορά του δεν θα ενέπνεε ποτέ έναν διαφημιστή ούισκι.

Είχε καθίσει στη μοναδική πολυθρόνα του σπιτιού του και έκανε διάφορες ανώδυνες διαπιστώσεις για τον χαρακτήρα του. Αφορμή ήταν η πεισματική του άρνηση να κάνει το κινητό τηλέφωνο μέρος της καθημερινότητάς του, λες και από αυτό κρεμόταν η αυτοεκτίμησή του. Με την πρώτη γουλιιά ζαλίστηκε και αμέσως συγκρατήθηκε με μοναδικό στόχο να παρατείνει την αυτολύπησή του.